

در تأکید نکاح و اینکه ازدواج در نظر بهائی باید ایجاد رابطه حقیقیه باشد

حضرت بهاء الله، حضرت عبدالبهاء

نسخه اصل فارسی

کتاب گنجینه حدود و احکام باب هفدهم - فصل اول - صفحه 159

باب هفدهم - در نکاح

فصل اول

در تأکید نکاح و اینکه ازدواج در نظر بهائی باید ایجاد رابطه حقیقیه باشد

در کتاب مستطاب اقدس نازل قوله تعالی: "قد كتب الله علیکم النکاح تزوجوا یا قوم لیظهر منکم من ید کرنی بین عبادی هذا من امری علیکم اتّخذوه لأنفسکم معینا." (بند ۶۳)

حضرت عبدالبهاء جلّ ثنائه در لوحی میفرماید قوله تعالی: "ای کنیز عزیز الهی، نامه‌ات رسید و مضمون معلوم گردید. در میان خلق ازدواج عبارت از ارتباط جسمانی است و این اتحاد و اتفاق موقت است زیرا فرقت جسمانی عاقبت مقرر و محتوم است. ولیکن ازدواج اهل بها باید ارتباط جسمانی و روحانی هر دو باشد زیرا هر دو سرمست یک جامند و منجذب یک طلعت بیمثال، زنده بیک روحند و روشن از یک انوار. این روابط

ORIGINAL

روحانیه است و اتحاد ابدیست و همچنین در عالم جسمانی نیز ارتباط محکم متین دارند. ارتباط و اتحاد و اتفاق چون از حیث روح و جسم هر دو باشد آن وحدت حقیقی است لهذا ابدیست. اما اگر اتحاد مجرد از حیثیت جسم باشد البته آن موقت است و عاقبت مفارقت محقق. پس باید اهل بها چون رابطه ازدواج در میان آید اتحاد حقیقی و ارتباط معنوی و اجتماع روحانی و جسمانی باشد تا در جمیع مراتب وجود و در جمیع عوالم الهی این وحدت حاصل گردد زیرا این وحدت حقیقی جلوه‌ای از نور محبة الله است."

و نیز میفرمایند: "زن و مرد باید فیالحقیقه رفیق باشند، غمخوار یکدیگر باشند، موافقتشان از روی حقیقت باشد نه از روی شهوت و هوی و هوس. اگر اینطور باشد چند سالی با هم زندگانی میکنند و بعد اختلافی واقع میشود. باید مانند یک جان در دو جسم باشند، هیچ فرقی در میان نباشد، در راحت همدیگر بکوشند و بهم‌دیگر معاونت کنند...." (انج (چهارشنبه ۸ سپتامبر ۱۹۵۱)

و در یوم یکشنبه دوم جولای ۱۹۱۶ فرمودند: "تأسیس عائله خیلی مهم است تا انسان جوانست از غرور جوانی ملتفت نمیشود ولی چون پیر شد خیلی افسوس میخورد.... در این امر حیات عائله باید مثل حیات ملائک سما باشد، روحانیت و سرور باشد، اتحاد و اتفاق باشد، مراقت جسمانی و عقلانی باشد، خانه منظم و مرتب باشد، افکارشان مانند اشعه‌های شمس حقیقت و ستاره‌های روشن سما باشد.

چون دو مرغ بر شاخسارهای شجر وحدت و یگانگی بسریند. همیشه پر فرح و سرور باشند و سبب سرور قلوب دیگران شوند. برای دیگران سرمشق باشند. برای یکدیگر محبت صمیمی حقیقی داشته باشند، اطفال خود را خوب تربیت نمایند تا سبب افتخار و اشتیاق آن عائله گردد."